

## Arrest

nr. 157 914 van 8 december 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. STEYFKENS loco advocaat D. DE VLEESCHAUWER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U bent een Oekraïens staatsburger van gemengde Russisch-Oekraïense origine. U werd geboren op X 1993 in X (Mykolaiv oblast, Oekraïne), waar u steeds hebt gewoond. Toen u voor uw legerdienst werd opgeroepen door het militair commissariaat toen u meerderjarig werd, hebt u de convocaties die u in dit verband ontving genegeerd, waarna u een administratieve geldboete diende te betalen. Uiteindelijk hebt u uw legerdienst niet gedaan. In september 2014 werd u aan de hand van een convocatie die u persoonlijk ter ontvangst hebt ondertekend opnieuw opgeroepen door het militair commissariaat om uw legerdienst te vervullen. Van een vriend die onlangs zijn legerdienst startte weet u*

dat dienstplichtigen momenteel na anderhalve maand te zijn opgeleid naar het conflict in het oosten van het land worden gestuurd om te strijden. U wil niet naar het front worden gestuurd, omdat u fysiek gezond wil blijven en u geen mensen wil doden, in het bijzonder geen etnische Russen, aangezien u zelf van origine half Russisch bent. U vreest tevens uw legerdienst te doen omwille van het bestaan van dedovshchina (ontgroening) in het Oekraïense leger, waarover u van bovenvermelde vriend ook vernam. Omwille hiervan besloot u niet in te gaan op de nieuwe oproeping van het leger en het land te ontvluchten. Op 22 september 2014 reisde u, verstopt in de laadruimte van een minibus, van Oekraïne naar België, waar u aankwam op 25 september 2014 en diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Na uw vlucht uit uw herkomstland kwamen medewerkers van het militair commissariaat eens in januari 2015 en eens in februari 2015 bij uw moeder langs, op zoek naar u. Ten slotte verwijst u naar de huidige politieke onrust en instabiliteit in uw land van herkomst, en in het bijzonder in uw woonplaats Mykolaiv. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: Uw Oekraïens binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, een attest van uw identiteitscode, een fax van uw inschrijvingsbewijs bij het militair commissariaat, een convocatie op uw naam van het militair commissariaat, een fax van een attest waaruit blijkt dat u geschrapt werd uit de opleiding die u in uw land van herkomst volgde, documentatie van de Oekraïense wetgeving betreffende legerdienst, een fax van de geboorteakten van uw ouders, een fax van een attest van verzending, en een aangifte van uw moeder aangaande de diefstal van een gsm en het internationaal paspoort op uw naam.

## **B. Motivering**

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Oekraïne door het militair commissariaat werd opgeroepen om uw legerdienst te vervullen. U wil uw legerdienst niet vervullen omdat u vreest dat u dan naar het conflictgebied in het oosten van het land zal worden gestuurd om te strijden. U vreest tevens uw legerdienst te doen omwille van het bestaan van dedovshchina (ontgroening) in het Oekraïense leger.

Zij vooreerst opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u effectief in september 2014 werd opgeroepen door het militair commissariaat om uw legerdienst te vervullen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u in september 2014 aan de hand van een convocatie die u persoonlijk ter ontvangst hebt ondertekend werd opgeroepen door het militair commissariaat om een medische controle te ondergaan en vervolgens uw legerdienst te vervullen en u legde de betreffende convocatie neer ter ondersteuning van deze verklaringen (CGVS, p. 2-3, 8-9). Echter maakte u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 oktober 2014 geen enkele melding van het feit dat u reeds door het leger werd opgeroepen. U verklaarde er enkel dat u, indien u in uw land van herkomst gebleven zou zijn, er verplicht zou worden te strijden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u op de DVZ geen enkele melding hebt gemaakt van het feit dat u aan de hand van deze convocatie door het leger werd opgeroepen, hetgeen immers deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, antwoordde u dat u dit op het einde van uw interview op de DVZ wel zou hebben aangegeven, maar u de convocatie nog niet in uw bezit had. Ze werd u immers pas na uw interview op de DVZ vanuit Oekraïne opgestuurd (CGVS, p. 2-3, 8-9). Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt echter geenszins dat u er hebt aangegeven dat u aan de hand van deze convocatie reeds door het leger werd opgeroepen, zoals u beweert, integendeel blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat u voor uw vlucht uit uw land van herkomst nog niet verplicht werd zich bij het leger te voegen daar u er verklaarde dat dit zou gebeurd zijn moest u er gebleven zijn. Bovendien werd u op de DVZ na het uiteenzetten van de redenen van uw terugkeervrees nog de gelegenheid gegeven bijkomende opmerkingen te maken en nogmaals gevraagd of u nog (andere dan de reeds door u aangehaalde) problemen hebt gehad met de autoriteiten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.8 en 3.9a), doch liet u ook hierbij na melding te maken van uw oproeping. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

De convocatie van het militair commissariaat die u in dit verband neerlegt, waarin staat dat u in het kader van de verplichte militaire dienst moet melden voor een medische keuring, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zo dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat dergelijke

documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden of tegen betaling verkrijgbaar zijn in uw land van herkomst, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Oekraïne naar België. Zo verklaarde u verstoep in de laadruimte van een minibus van Oekraïne naar België te hebben gereisd. U was onderweg niet in het bezit van geldige reisdocumenten om de Schengenzone binnen te komen, werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd, en u wist niet of de chauffeur van de minibus onderweg al dan niet werd gecontroleerd. U verklaarde ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt met deze chauffeur indien er onderweg, in geval van controle, iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 9-11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, verstoep in de laadruimte van een minibus, zonder gevonden te worden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleider, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 11). Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u uw Oekraïens internationaal paspoort, waarvan u eerst verklaarde dit in Oekraïne te hebben achtergelaten (CGVS, p. 9) en later in dit verband nog een attest neerlegde van een aangifte van uw moeder waaruit blijkt dat uw internationaal paspoort op 6 januari 2015 gestolen zou zijn, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Aangaande de aangifte van uw moeder van de diefstal van een gsm en het internationaal paspoort op uw naam, zij benadrukt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden of tegen betaling verkrijgbaar zijn in uw land van herkomst, waardoor ook de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Wat betreft uw vrees om als dienstplichtige door het leger naar het conflictgebied in de oostelijke Donbas regio te worden gestuurd, dient voorts te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat volgens officiële bronnen nieuwe rekruten die momenteel als dienstplichtigen worden opgeroepen niet naar de oostelijke provincies worden gezonden.

Hoe dan ook komt het een land toe de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en moet voorts worden opgemerkt dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om u omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Als reden voor uw weigering om (in uw geval als dienstplichtige) ingezet te worden in het huidige conflict in Oost-Oekraïne gaf u aan dat u fysiek gezond wil blijven en u geen mensen wil doden, in het bijzonder geen etnische Russen, aangezien u zelf half Russisch bent. U vreest tevens uw legerdienst te doen omwille van het bestaan van dedovshchina (ontgroening) in het Oekraïense leger (CGVS, p. 12-14). Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet door het leger en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld.

Vooreerst getuigen uw verklaringen betreffende uw achterliggende overtuiging voor het feit dat u geen geweld of wapens wil gebruiken niet van oprechte, diepgewortelde opvattingen. U beperkt zich immers louter tot gemeenplaatsen, maar kan deze verder niet onderbouwen. Zo antwoordde u meermaals op de vraag naar de dieperliggende grondslag voor het feit dat u niet wil deelnemen aan de strijd, dat u gewoon geen mensen wil of kan doden, in het bijzonder eigen bloedverwanten (aangezien u van gemengde Russisch-Oekraïense afkomst bent), en dat u zich er geen beeld van kan vormen hoe men tot zoiets in staat kan zijn (CGVS, p. 12, 14). Gevraagd naar de achterliggende redenen waarom u in gevechtssituaties geen mensen, en in het bijzonder geen etnische Russen zou kunnen doden, antwoordde u louter dat u meent dat je in geval je iemand doodt nadien een zware last zal blijven dragen en verwees u naar uw opvoeding (CGVS, p. 17). Van een persoon die werkelijk diepgewortelde gewetensproblemen heeft bij het gebruik van geweld in een militair kader kan echter verwacht worden dat hij hierover een dieper ontwikkelde visie zou hebben, die tot stand gekomen is door ernstige reflectie, wat in casu niet het geval is. U toont derhalve niet aan hoe de door u aangehaalde motieven bezwaren tegen het dragen van wapens of tegen legerdienst ondersteunen. Zo worden deze waarden ook aangehangen door mensen die geen bezwaar tegen legerdienst hebben.

Verder werden in uw verklaringen enkele elementen opgemerkt die evenmin in overeenstemming kunnen worden gebracht met onoverkomelijke gewetensbezwaren in uw hoofde. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u vindt dat Oekraïne gezien de huidige situatie het recht heeft haar territorium te verdedigen en hierbij haar leger in te zetten (ook al neemt zij hierbij de strijd op tegen etnische Russen). U meende dat het Oekraïense leger niet goed georganiseerd is en te zwak is om deze strijd te winnen en zag als oplossing dat het land haar leger diende te verbeteren en indien nodig de militaire noodtoestand zou moeten uitroepen, doch dat hiervoor het bestuur diende veranderd te worden (CGVS, p. 14-16, 18). Gelet op deze verklaringen en uw verklaring dat u zelf niet wil gaan strijden in het kader van het huidige conflict om uw land te verdedigen, geeft dit eerder blijk van opportunisme in uw hoofde in plaats van fundamentele gewetensbezwaren of een onoverkomelijke afkeer van geweld en wapens in een militaire context. Uw verklaring dat u geen etnische Russen zou kunnen doden (in gevechtssituaties), aangezien u zelf half Russisch bent kon u evenmin onderbouwen. U verklaarde hieromtrent immers louter dat u dit niet zou kunnen doen omdat u in dat geval 'een zware last' zal dragen. U toont niet aan waarom het voor u onoverkomelijk zou zijn de wapens op te nemen tegen mensen van dezelfde etnie, of hoe uw houding zou verschillen indien u zou moeten strijden tegen mensen van een andere etnie. Gewezen op het feit dat indien Rusland Oekraïne zou aanvallen, het land zich eveneens zou moeten wapenen tegen etnische Russen, antwoordde u louter dat Oekraïne dan de confrontatie zal moeten aangaan en de wapens zal moeten opnemen, wat evenmin wijst op fundamentele gewetensbezwaren of een onoverkomelijke afkeer van geweld en wapens in een militaire context, in het bijzonder ten aanzien van strijders van dezelfde etnische origine.

Gevraagd of u de wapens zou kunnen opnemen indien u naar het front zou worden gestuurd en in een gevechtssituatie terecht zou komen, om uw eigen leven te redden, antwoordde u bovendien dit niet te weten en verklaarde u hier nooit eerder over te hebben nagedacht (CGVS, p. 17). Wederom zij benadrukt dat van een persoon die werkelijk diepgewortelde gewetensproblemen heeft bij het gebruik van geweld in een militair kader kan verwacht worden dat hij hierover een dieper ontwikkelde visie zou hebben, die tot stand gekomen is door ernstige reflectie, wat in casu niet het geval is.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat de door u opgegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft uw vrees om zelf gewond te raken (CGVS, p. 12) dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar u nog verklaart te vrezen uw legerdienst te doen omwille van het bestaan van dedovshchina (ontgroening) in het Oekraïense leger, hetgeen u immers van een kennis die recentelijk zijn dienstplicht

vervulde vernam (CGVS, p. 7, 13-14), zij opgemerkt dat het bestaan van dergelijke pesterijen en vernederingen in het kader van ontgroening van nieuwe rekruten in het leger van een groot aantal landen in de wereld voorkomt, doch dergelijke praktijken niet noodzakelijk zo ernstig zijn dat zij tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie leiden. U verklaarde zelf dat uw vriend u vertelde over pesterijen, vernederingen en slagen in de buik, of op de benen en handen. U slaagde er evenwel niet in concreet aan te tonen dat deze praktijken in het Oekraïense leger dermate ernstig en systematisch voorkomen dat zij als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kunnen worden beschouwd. U verklaarde bovendien dat het er bij uw kennis niet zó ernstig aan toe ging en uw kennis zelf geluk had aangezien hij als nieuwe rekrut niet werd gepest (CGVS, p. 7, 13-14).

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Mykolaiv (Mykolaiv oblast, Oekraïne), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw Oekraïens binnenlands paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, het attest van uw identiteitscode, en de fax van de geboorteakten van uw ouders, bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit en die van uw ouders, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Dit geldt eveneens voor de fax van uw inschrijvingsbewijs bij het militair commissariaat waaruit blijkt dat u er op 16jarige leeftijd werd ingeschreven, de fax van een attest waaruit blijkt dat u geschrapt werd uit de opleiding die u in uw land van herkomst volgde, naar aanleiding waarvan u geen uitstel meer zou kunnen krijgen voor uw dienstplicht, en de documentatie van de Oekraïense wetgeving betreffende legerdienst. De inhoud van deze stukken wordt evenmin betwist doch wijzigen zij niets aan bovenstaande argumentatie. De fax van een attest van verzending toont louter aan dat u iets verzonden werd, doch niet wat u dan opgestuurd werd.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, "de artikelen 48 en volgende" van de voormelde wet

van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing niet dienstig zijn om deze beslissing te verantwoorden en doet gelden:

*"1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet geloofwaardig maakt dat hij effectief in september 2014 werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen.*

*Verwerende partij steunt dit oordeel op het feit dat verzoekende partij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij was opgeroepen, maar dat hij enkel verplicht zou worden te strijden indien hij in Oekraïne zou blijven.*

*Verzoekende partij blijft erbij dat hij dit wel degelijk heeft aangegeven op het einde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien brengt hij de convocatie van het militair commissariaat bij die hij in september 2014 heeft ontvangen, waarin staat dat hij in het kader van de verplichte militaire dienst zich dient te melden voor een medische keuring. De enige reden waarom dit document zelf nog niet ter sprake was gekomen tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, is omdat hij dat document nog niet in zijn bezit had. Verzoekende partij had alle documenten thuis achtergelaten, maar werden hem nadien door zijn familie opgestuurd.*

*Daarenboven is dit document niet vervalst noch tegen betaling verkregen in tegenstelling tot wat de verwerende partij tracht te beweren. Verwerende partij heeft enkel een vermoeden, maar geen sluitend bewijs zodat verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te krijgen. Verzoekende partij wenst echter nogmaals te benadrukken dat het document betrouwbaar is.*

*Deze motivering kan geenszins overtuigen en is derhalve strijdig met het formeel motiveringsbeginsel.*

*2. Daarnaast hecht verwerende partij geen enkel geloof aan verklaarde afreis van Oekraïne naar België.*

*Hoewel verzoekende partij het gebrek aan controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en de Europese Unie eveneens vreemd vond, heeft zijn reis naar België wel degelijk plaatsgevonden in de laadruimte van een minibus. De enige momenten dat de minibus pauzeerde, was wanneer een sanitaire stop noodzakelijk was.*

*Verzoekende partij suggereert dat er waarschijnlijk nog ongekennde en onverharde wegen zijn die het mogelijk maken om de EU of de Schengenzone te betreden zonder de gewoonlijke controles.*

*Deze verklaring kan evenmin aanleiding geven tot het ongeloofwaardig bevinden van de diefstalaangifte van het internationaal paspoort van verzoekende partij. Tijdens het gehoor bij verwerende partij werd verzoekende partij gevraagd om zijn internationaal paspoort bij te brengen. Naar zijn beste weten lag dit document nog in Oekraïne, zodat hij zijn ouders onmiddellijk de opdracht heeft gegeven dit op te sturen. Het internationaal paspoort van verzoekende partij was blijkbaar reeds gestolen (samen met een gsm) in januari 2015. De moeder van verzoekende partij heeft aangifte gedaan van deze diefstal, hetgeen blijkt uit de kopie van de aangifte dat als stuk werd bijgebracht.*

*Opnieuw vermoedt verwerende partij, zonder enig bewijs, dat dit stuk vervalst of aangekocht is. Dergelijk ongeloof aan de kant van verwerende partij wekt wrevel en frustratie bij verzoekende partij aangezien de documenten volledig waarachtig zijn, en ze elke test mogen doorgaan om na te gaan of ze al dan niet echt zijn*

*3. Verwerende partij is van oordeel dat verzoekende partij geen onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft tegen het gebruik van wapens en geweld*

*Ten eerste is er een gevaar van vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade indien verzoekende partij terugkeert naar Oekraïne: het ontduiken van de dienstplicht wordt bestraft met een gevangenisstraf van twee tot zes jaar. Zo verscheen op 21 juli 2015 een artikel op <http://m.0512.com.ua/news/896955>: een 29-jarige Oekraïner werd veroordeeld tot twee (2) jaar gevangenisstraf wegens het ontduiken van de dienstplicht. In stuk 2 voegt de verzoekende partij dit artikel toe (stuk 2)*

*Volgens verwerende partij zou internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige slechts toegekend worden omwille van onder andere onoverkomelijke gewetensbezwaren.*

*Vooreerst heeft verzoekende partij een diepgewortelde vrees om te sterven wanneer hij zou worden ingezet in het huidige conflict in Oost-Oekraïne. Verzoekende partij is een gezonde onervaren jongeman van 22 jaar die zijn hele leven nog voor zich heeft. Hij vreest dan ook (terecht) voor het vroegtijdig beëindigen van zijn leven indien hij gedwongen wordt tot oorlogvoering.*

*Verzoekende partij heeft ook gegronde gewetensbezwaren tegen het doden van mensen, in het bijzonder eigen bloedverwanten. Verzoekende partij heeft namelijk een gemengde afkomst daar zijn moeder van Oekraïne is, maar zijn vader Russische afkomst heeft. Door deze gemengde afkomst heeft verzoekende partij eveneens een gemengde opvoeding gehad waarin hem steeds zeer duidelijk werd gemaakt dat hij geen enkel recht heeft om te participeren in conflicten met 'broeders' (etnische Russen),*

laat staan deze te doden. Deze waarden die verzoekende partij met zich mee heeft gekregen zitten zo diep dat hij werkelijk gelooft dat het doden van een persoon, meer bepaald een eigen bloedverwant, een ondraaglijke last met zich mee brengt voor de rest van zijn leven.

Verwerende partij motiveert het gebrek aan fundamentele gewetensbezwaren door verzoekende partij hypothetische vragen te stellen waarop het onmogelijk is om een 'juist' antwoord op te geven. Zo wordt hij eigenlijk gevraagd een keuze te maken tussen Oekraïne, waar hij geboren en getogen is, en Rusland, waar zijn vader van afkomstig is en hij dus eveneens een band mee heeft. Dat is vergelijkbaar met het kiezen tussen uw twee kinderen waarop evenmin een juist antwoord bestaat.

Ook wanneer verzoekende partij geen antwoord kan geven op de vraag hoe hij zou handelen indien hij in een gevechtssituatie met een Rus zou terechtkomen, wordt dit aangehaald om aan te tonen dat hij geen gewetensproblemen heeft bij het gebruik van geweld. Deze motivering gaat niet op. Het is niet ondenkbaar dat men daar effectief geen antwoord op heeft aangezien het een situatie betreft die zeer moeilijk in te beelden is. Zonder een gevechtssituatie effectief mee te maken is het onmogelijk om te weten hoe een persoon zou handelen en welke gevoelens dat met zich mee brengt, ook al is daar een lange reflectie aan vooraf gegaan.

Deze motivering doet dan ook niet ter zake om het bestaan van gegronde vrees van vervolging in hoofde van verzoekende partij te beoordelen.

4. Verwerende partij is van oordeel dat de bijgebrachte documenten van verzoekende partij, in het bijzonder de convocaties door het leger en de aangifte van het gestolen internationaal paspoort, niet geloofwaardig zijn.

De enige reden die verwerende partij naar voren brengt is dat deze documenten wel eens vervalst worden of te koop aangeboden worden in Oekraïne. Ondanks het feit dat de informatie waarover verwerende partij beschikt juist kan zijn, brengt dit niet noodzakelijk met zich mee dat de documenten van verzoekende partij vervalst of aangekocht zijn. Aangezien verwerende partij niet kan bewijzen dat de documenten in kwestie niet legitiem zijn, dient verzoekende partij het voordeel van de twijfel te krijgen. Er mag niet vanuit worden gegaan dat deze onecht zijn.

Aangezien verwerende partij aldus geen grondig onderzoek heeft gevoerd omtrent de bijgebrachte bewijsstukken, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Om al deze redenen dient het beroep gegrond verklaard te worden."

Aangaande de veiligheidssituatie in Oekraïne, verwijst verzoeker naar een passage uit het *Algemeen ambtsbericht Russische Federatie* van juli 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een internetartikel (bijlage 2) en het *Algemeen ambtsbericht Russische Federatie* van juli 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (bijlage 3).

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van "de artikelen 48 en volgende" van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat hij niet nader duidt en dat het niet aan de Raad is om na te gaan welk(e) artikel(en) van de vreemdelingenwet hij mogelijks geschonden acht benevens artikel 48. Derhalve wordt deze schending evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker preciseert verder niet welk(e) artikel(en) van de voormelde wet van 29 juli 1991 door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Verzoeker laat de bestreden beslissing vooreerst volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

*“Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.”*

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag op de vrees gedwongen te zullen worden zijn dienstplicht te vervullen of gestraft te zullen worden indien hij dit weigert.

Verzoeker voert echter geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de volgende motieven:

*“Zij vooreerst opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u effectief in september 2014 werd opgeroepen door het militair commissariaat om uw legerdienst te vervullen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u in september 2014 aan de hand van een convocatie die u persoonlijk ter ontvangst hebt ondertekend werd opgeroepen door het militair commissariaat om een medische controle te ondergaan en vervolgens uw legerdienst te vervullen en u legde de betreffende convocatie neer ter ondersteuning van deze verklaringen (CGVS, p. 2-3, 8-9). Echter maakte u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 17 oktober 2014 geen enkele melding van het feit dat u reeds door het leger werd opgeroepen. U verklaarde er enkel dat u, indien u in uw land van herkomst gebleven zou zijn, er verplicht zou worden te strijden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u op de DVZ geen enkele melding hebt gemaakt van het feit dat u aan de hand van deze convocatie door het leger werd opgeroepen, hetgeen immers deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, antwoordde u dat u dit op het einde van uw interview op de DVZ wel zou hebben aangegeven, maar u de convocatie nog niet in uw bezit had. Ze werd u immers pas na uw interview op de DVZ vanuit Oekraïne opgestuurd (CGVS, p. 2-3, 8-9). Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt echter geenszins dat u er hebt aangegeven dat u aan de hand van deze convocatie reeds door het leger werd opgeroepen, zoals u beweert, integendeel blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat u voor uw vlucht uit uw land van herkomst nog niet verplicht werd zich bij het leger te voegen daar u er verklaarde dat dit zou gebeurd zijn moest u er gebleven zijn. Bovendien werd u op de DVZ na het uiteenzetten van de redenen van uw terugkeervrees nog de gelegenheid gegeven bijkomende opmerkingen te maken en nogmaals gevraagd of u nog (andere dan de reeds door u aangehaalde) problemen hebt gehad met de autoriteiten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.8 en 3.9a), doch liet u ook hierbij na melding te maken van uw oproeping. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.”*

Hij beperkt zich immers tot een loutere bevestiging en herhaling van zijn eerdere verklaringen. De loutere bevestiging en herhaling van zijn eerdere verklaringen is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde motieven. Het werpt een zware smet op de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees om zijn dienstplicht te moeten vervullen dat verzoeker bij de DVZ geen melding

maakte van het voor deze vrees nochtans cruciale gegeven dat hij voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst ook reeds daadwerkelijk zou zijn opgeroepen voor de dienstplicht.

Waar verzoeker de nadruk vestigt op de door hem neergelegde convocatie (administratief dossier, map 'documenten') en het CGVS verwijt dat niet wordt bewezen dat deze vals is, dient te worden opgemerkt dat geenszins moet worden bewezen dat dit document vals is om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen kan hieraan bewijswaarde worden ontfangd. *In casu* wordt in de bestreden beslissing omtrent de neergelegde convocatie terecht gesteld:

*"De convocatie van het militair commissariaat die u in dit verband neerlegt, waarin staat dat u in het kader van de verplichte militaire dienst moet melden voor een medische keuring, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zo dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden of tegen betaling verkrijgbaar zijn in uw land van herkomst, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is."*

Verzoeker stelt in het onderhavige verzoekschrift andermaal dat hij vreest te zullen sterven wanneer hij bij het vervullen van zijn dienstplicht zou worden ingezet in het conflict in Oost-Oekraïne. Hij gaat hiermee echter volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en laat deze geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

*"Wat betreft uw vrees om als dienstplichtige door het leger naar het conflictgebied in de oostelijke Donbas regio te worden gestuurd, dient voorts te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat volgens officiële bronnen nieuwe rekruten die momenteel als dienstplichtigen worden opgeroepen niet naar de oostelijke provincies worden gezonden."*

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar deze door verzoeker niet wordt aangevochten, onverminderd overeind.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een eventuele vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers weigering om zijn dienstplicht te vervullen niet is ingegeven door (een vrees voor) een discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie doch wel door gewetensbezwaren. Verzoeker herhaalt dit overigens in het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5).

In het geval waarin een asielzoeker verklaart vervolging te vrezen op grond van dienstweigering of desertie, speelt het vaststellen van de oprechtheid en/of de persoonlijke significantie van de overtuigingen, gedachten en/of andere morele overwegingen achter zijn dienstweigering of desertie een sleutelrol. Er mag daarbij worden verwacht dat de asielzoeker bij machte is om uit te leggen waarom het vervullen van zijn dienstplicht of een deelname aan een conflict niet te rijmen valt met zijn religieuze of morele overtuigingen, en dit rekening houdend met de situatie op het terrein. Bij de beoordeling van de oprechtheid van de overtuiging of gewetensbezwaren van de asielzoeker, dient rekening te worden gehouden met en grondig onderzoek te worden gevoerd naar diens persoonlijkheid en achtergrond. Hij moet daarbij de mogelijkheid krijgen om de persoonlijke relevantie en significantie van de redenen voor zijn weigering uiteen te zetten en om aan te geven hoe deze redenen een impact uitoefenen op de mogelijkheid in zijn hoofd om de dienstplicht te vervullen. Het nagaan van de aard van de aangevoerde overtuiging, van de omstandigheden waarin de asielzoeker zich deze overtuiging eigen heeft gemaakt, van de wijze waarop deze overtuiging in conflict staat met het vervullen van de dienstplicht en van het belang van deze overtuiging voor het religieuze of morele aspect van de persoon van de asielzoeker zijn daarbij belangrijke indicatoren om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te bepalen. Dit alles geldt in het bijzonder in het geval van een verklaarde gewetensbezwaarder. Waar deze niet bij machte zal zijn om te verwijzen naar bepaalde religieuze praktijken of naar een bepaalde religieuze leer, mag immers wel worden verwacht dat hij in staat is om de morele of de ethische basis voor zijn overtuigingen weer te geven. Deze kan zijn gebaseerd op sociale of gemeenschapsovertuigingen en –praktijken, op het geloof of de overtuiging van zijn ouders, op filosofische overtuigingen of op overtuigingen inzake mensenrechten. Van een persoon die verklaart een overtuigd en diepgeworteld pacifisme in zich te dragen, mag worden verwacht dat hij in dit kader op een uitgebreide en concrete wijze kan uiteenzetten hoe hij de ontwikkeling van zijn overtuiging heeft doorgemaakt en welke elementen een impact hebben gehad op deze ontwikkeling. In het verleden vertoond gedrag en in het verleden beleefde ervaringen kunnen eveneens een licht werpen op de werkelijke overtuiging van de asielzoeker. De vraag of deze persoon reeds voordat hij werd opgeroepen om de wapens op te nemen uiting heeft gegeven aan zijn overtuiging of gewetensbezwaren en of hij deze reeds eerder heeft gemanifesteerd vormt in dit kader een relevante overweging. Tevens dient rekening te worden gehouden met de vraag of deze persoon daardoor in het verleden reeds problemen heeft gekend.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden gewetensbezwaren met recht gemotiveerd:

*“Vooreerst getuigen uw verklaringen betreffende uw achterliggende overtuiging voor het feit dat u geen geweld of wapens wil gebruiken niet van oprechte, diepgewortelde opvattingen. U beperkt zich immers louter tot gemeenplaatsen, maar kan deze verder niet onderbouwen. Zo antwoordde u meermaals op de vraag naar de dieperliggende grondslag voor het feit dat u niet wil deelnemen aan de strijd, dat u gewoon geen mensen wil of kan doden, in het bijzonder eigen bloedverwanten (aangezien u van gemengde Russisch-Oekraïense afkomst bent), en dat u zich er geen beeld van kan vormen hoe men tot zoiets in staat kan zijn (CGVS, p. 12, 14). Gevraagd naar de achterliggende redenen waarom u in gevechtssituaties geen mensen, en in het bijzonder geen etnische Russen zou kunnen doden, antwoordde u louter dat u meent dat je in geval je iemand doodt nadien een zware last zal blijven dragen en verwees u naar uw opvoeding (CGVS, p. 17). Van een persoon die werkelijk diepgewortelde gewetensproblemen heeft bij het gebruik van geweld in een militair kader kan echter verwacht worden dat hij hierover een dieper ontwikkelde visie zou hebben, die tot stand gekomen is door ernstige reflectie, wat in casu niet het geval is. U toont derhalve niet aan hoe de door u aangehaalde motieven bezwaren tegen het dragen van wapens of tegen legerdienst ondersteunen. Zo worden deze waarden ook aangehangen door mensen die geen bezwaar tegen legerdienst hebben.”* Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere, algemene verklaringen. Deze loutere herhaling werpt geenszins een ander licht op de voormelde motieven.

Verzoeker voert voorts geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

*“Verder werden in uw verklaringen enkele elementen opgemerkt die evenmin in overeenstemming kunnen worden gebracht met onoverkomelijke gewetensbezwaren in uw hoofd. Zo blijkt uit uw*

verklaringen dat u vindt dat Oekraïne gezien de huidige situatie het recht heeft haar territorium te verdedigen en hierbij haar leger in te zetten (ook al neemt zij hierbij de strijd op tegen etnische Russen). U meende dat het Oekraïense leger niet goed georganiseerd is en te zwak is om deze strijd te winnen en zag als oplossing dat het land haar leger diende te verbeteren en indien nodig de militaire noodtoestand zou moeten uitroepen, doch dat hiervoor het bestuur diende veranderd te worden (CGVS, p. 14-16, 18). Gelet op deze verklaringen en uw verklaring dat u zelf niet wil gaan strijden in het kader van het huidige conflict om uw land te verdedigen, geeft dit eerder blijk van opportunisme in uw hoofde in plaats van fundamentele gewetensbezwaren of een onoverkomelijke afkeer van geweld en wapens in een militaire context. Uw verklaring dat u geen etnische Russen zou kunnen doden (in gevechtssituaties), aangezien u zelf half Russisch bent kon u evenmin onderbouwen. U verklaarde hieromtrent immers louter dat u dit niet zou kunnen doen omdat u in dat geval 'een zware last' zal dragen. U toont niet aan waarom het voor u onoverkomelijk zou zijn de wapens op te nemen tegen mensen van dezelfde etnie, of hoe uw houding zou verschillen indien u zou moeten strijden tegen mensen van een andere etnie. Gewezen op het feit dat indien Rusland Oekraïne zou aanvallen, het land zich eveneens zou moeten wapenen tegen etnische Russen, antwoordde u louter dat Oekraïne dan de confrontatie zal moeten aangaan en de wapens zal moeten opnemen, wat evenmin wijst op fundamentele gewetensbezwaren of een onoverkomelijke afkeer van geweld en wapens in een militaire context, in het bijzonder ten aanzien van strijders van dezelfde etnische origine."

Dat aan verzoeker louter hypothetische vragen zouden zijn gesteld en dat hem zou zijn gevraagd een keuze te maken tussen Rusland en Oekraïne, mist blijkens het voorgaande immers zowel feitelijke grondslag als relevantie. Er werd namelijk vooreerst gevraagd naar verzoekers visie op de huidige situatie in Oekraïne. Uit verzoekers gezegden blijkt daarbij duidelijk dat hij vindt dat Oekraïne gezien de huidige situatie het recht heeft om haar territorium met inzet van het leger te verdedigen, en dit ondanks dat hierbij de strijd wordt opgenomen tegen etnische Russen. Tevens zag verzoeker het als oplossing dat het leger zou worden verbeterd en dat indien nodig de militaire noodtoestand zou worden uitgeroepen. Verder stelde verzoeker duidelijk dat Oekraïne zich militair zou moeten verdedigen indien Rusland het land zou aanvallen. Uit deze gezegden blijkt onomstotelijk dat verzoeker geen fundamentele gewetensbezwaren en geen onoverkomelijke afkeer van geweld en wapens in een militaire context heeft, en dit ook niet in het geval er strijd dient te worden geleverd tegen strijders van Russische etnie.

Daarenboven blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker niet bij machte bleek om te antwoorden op de vraag of hij, om zijn eigen leven te redden, de wapens zou kunnen opnemen indien hij naar het front zou worden gestuurd en in een gevechtssituatie terecht zou komen. Hij bleek hierover zelfs nooit te hebben nagedacht. Indien verzoeker werkelijk een oproeping ontving om zijn dienstplicht te vervullen of vreesde voorwerp te zullen uitmaken van zulke oproeping en indien hij op deze oproeping niet kon of zou kunnen ingaan vanwege een diepgewortelde overtuiging en ernstige gewetensbezwaren tegen het gebruik van geweld en wapens in een militair conflict, kon weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zou hebben nagedacht over deze cruciale vraag.

Voor het overige onderneemt verzoeker niet de minste poging om te bestreden beslissing te weerleggen en laat hij deze geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

*"Wat betreft uw vrees om zelf gewond te raken (CGVS, p. 12) dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Waar u nog verklaart te vrezen uw legerdienst te doen omwille van het bestaan van dedovshchina (ontgroening) in het Oekraïense leger, hetgeen u immers van een kennis die recentelijk zijn dienstplicht vervulde vernam (CGVS, p. 7, 13-14), zij opgemerkt dat het bestaan van dergelijke pesterijen en vernederingen in het kader van ontgroening van nieuwe rekruten in het leger van een groot aantal landen in de wereld voorkomt, doch dergelijke praktijken niet noodzakelijk zo ernstig zijn dat zij tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie leiden. U verklaarde zelf dat uw vriend u vertelde over pesterijen, vernederingen en slagen in de buik, of op de benen en handen. U slaagde er evenwel niet in concreet aan te tonen dat deze praktijken in het Oekraïense leger dermate ernstig en systematisch voorkomen dat zij als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kunnen

*worden beschouwd. U verklaarde bovendien dat het er bij uw kennis niet zó ernstig aan toe ging en uw kennis zelf geluk had aangezien hij als nieuwe rekrut niet werd gepest (CGVS, p. 7, 13-14)."*

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen diepgewortelde en overtuigende gewetensbezwaardheid aannemelijk maakt. Aldus kunnen de aangevoerde gewetensbezwaren niet worden aanzien als een bezwaar dat dermate ernstig en onoverkomelijk is dat het voor hem moreel onmogelijk zou zijn om zijn legerdienst te vervullen. Aangezien verzoeker geen elementen aanhaalde betreffende de overige van de voormelde criteria onder dewelke een dienstweigeraar of een deserteur beschouwd kan worden als een vluchteling en het dossier evenmin zulke elementen bevat, kan een eventuele verplichting om zijn dienstplicht te vervullen of een vervolging of bestraffing omwille van een eventuele weigering om zijn dienstplicht te vervullen in het kader van de regeling waaraan alle onderdanen van zijn land zijn onderworpen, dan ook niet worden aanzien als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Kritiek op de overige, overvloedige motieven omtrent verzoekers beweerde reisweg en omtrent het ontbreken van zijn internationaal paspoort kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De benevens de reeds hoger besproken convocatie neergelegde stukken kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2; administratief dossier, map 'documenten'). Dat het ontduiken van de dienstplicht in Oekraïne strafbaar is, wordt in het voorgaande immers nergens betwist. Uit de aangifte van het verloren gaan van verzoekers paspoort kan hoogstens worden afgeleid dat verzoekers moeder ten aanzien van de Oekraïense autoriteiten aangaf dat dit paspoort verloren ging. Ook dit wordt hoger niet betwist. De overige documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde en dat uit de stukken van het dossier evenmin kan worden afgeleid dat hij ingevolge een eventuele, aan een dienstweigering gekoppelde strafrechtelijke vervolging of bestraffing een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), wordt in de bestreden beslissing omtrent de situatie in verzoekers land en regio van herkomst voorts met recht gemotiveerd:

*"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Mykolaiv (Mykolaiv oblast, Oekraïne), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt."*

Verzoeker kan aan de voormelde motivering en landeninformatie geen afbreuk doen met zijn verwijzing naar een passage uit het *Algemeen ambtsbericht Russische Federatie* van juli 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het geweld waarvan in deze passage gewag wordt gemaakt vond immers plaats buiten zijn regio van herkomst, met name in het Zuidoosten van Oekraïne. Nergens kan uit deze passage worden afgeleid dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in Oekraïne (Mykolaiv oblast) zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS